

gosta, bivšega člana slovenskega gledišča, sedanjo heroino kraljevega gledišča v Belem gradu, gospodično Velo Nigrinovo. Nastopila je enkrat v vlogi Magde v Sudermannovem „Domu“, dvakrat pa v vlogi „Madame Sans-Gêne“.

Vloga Magde je precej teatralna in baš radi tega pravi umetnosti nevarna. Značaj Magde postane nejasen, ako se da igralka predaleč zavesti kontrastem, ki se kažejo v pojavih njenega od hipa do hipa izpreminjajočega se duševnega razpoloženja. Vela Nigrinova se je tej nevarnosti previdno izogibala. S finim umetniškim čutom je obrusila in ublažila ostrine in neuglajenosti, ki jih je na vlogi pustil pisatelj sam, ter nam podala s svojo naravno igro tako sliko Magde, da je bila vsakemu umljiva. Igra Vele Nigrinove je sestavljena iz samih rahločutno niansiranih potezic, ki izražajo skupaj markantno individualnost. A dasi smo jo kot heroino občudovali, se nam vendar zdi, da je ustvarjena v prvi vrsti za naivne vloge! Način, kako je igrala Madame Sans-Gêne, nas potrjuje v tej misli, dasi je baš v tej vlogi večasi malce popretiravala. Heroinskim vlogam se je priučila, naivne so ji prirojene! — Vsekakor je Vela Nigrinova odlična umetnica, na katero smo ponosni in katero si želimo še večkrat videti na našem odru!

Dne 26. decembra popoldne je imela naša mladež svoje veselje. Uprizorila se je prvič v sezoni čarobna igra „Snegulčica in škrtje“.

B. Operz. Kot operna noviteta se je pela dne 6., 8. in 25. decembra znamenita ruska opera v 3 dejanjih (7 slikah) „Onjegin“, ki jo je uglasbil največji ruski skladatelj, Čajkovskij, in kateri je snov vzeta iz slavnoznanega romana Puškinovega enakega imena. Oceno te opere in njene uprizoritve na našem odru prinašamo iz peresa kritika-veščaka kot dodatek k temu poročilu.

Ponavljal se je tretjič v sezoni dne 1. decembra „Dalibor“, a dne 20. decembra so se pele že četrtič letos Parmove „Amazonke“.

Dr. Zbašnik.

Čajkovskega „Evgenij Onjegin“ na slovenskem odru. Slovensko gledišče je uprizorilo dne 6. decembra min. leta svetovnoznanu in slavno opero „Evgenij Onjegin“, uglasbil Peter Iljič Čajkovskij. Puškinov roman „Evgenij Onjegin“ je v Rusiji najpopularnейše Puškinovo delo. Operna pevka Lavrovskaja je leta 1874. napotila Čajkovskega, da je uglasbil „Onjegina“. Libreto je s pomočjo igralca Šilovskega, ki mu je napravil tudi scenarij, Čajkovskij sam sestavil. Popolnoma libreto ni posnat po romanu in nima one popolne dejanske zveze, kakor je tam, zato Čajkovskij ni imenoval „Onjegina“ opere, ampak lirске prizore v treh dejanjih (7 slikah). Opera „Onjegin“ ni postala samo na Ruskem popularna, ampak je v repertoarju vseh boljših gledišč, kakor tudi Čajkovskega „Pikova dama“. Naša intendantca je izpolnila hvaležno dolžnost, da je seznanila naše občinstvo s tem slavnoznanim delom. Hvaležni smo ji iz srca za to in radi priznavamo veliki napredek, ki ga je storila, in veliki uspeh, ki ga je dosegla s tem: ne samo radi tega, ker je opera delo ruskega glasbenega mojstra, ampak ker je opera v istini velike glasbene vrednosti! Italijani se ponašajo s svojim Verdijem, Nemci z Wagnerjem, Čehi s Smetano i. t. d., Rusi pa s Čajkovskim. Sicer, če je kdo mislil, da se bode pri tej operi divil oni trezni, deloma tudi ritmično živí, karakteristični glasbi, ki je lasina ruski narodni ali nabožni pesmi, ta se je varal. Gotovo bi operi ne bilo škodilo, ko bi bil Čajkovskij izlil več pristoju ruskega glasbenega duha vanjo; da se to ni zgodilo, je vzrok menda to, ker se dejanje vrši v najboljših ruskih krogih, kjer prevladuje že internacionalna etiketa. V tem smislu Čajkovskega „Onjegin“ ni to, kar sta Čehom Smetanova „Prodana nevesta“ in „Dalibor“, kjer je